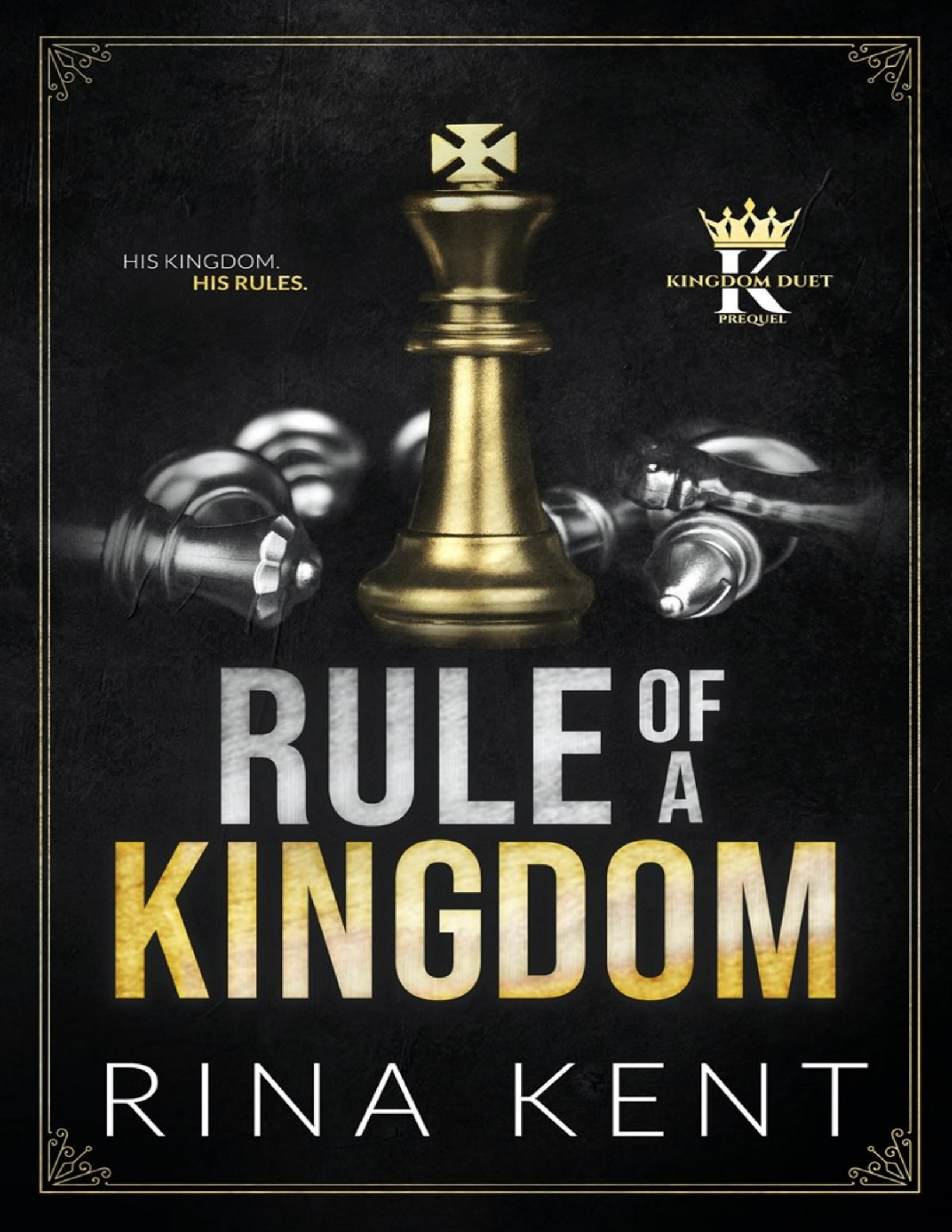

HIS KINGDOM.
HIS RULES.
KINGDOM DUET
PREQUEL
RULE OF A KINGDOM
RINA KENT

BIR KRALLIĞIN YÖNETIMI

KRALLIK DÜETİ PREQUEL

RINA KENT

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Karakterlere sadık kalmak için, kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazım *Rule of a Kingdom* İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Krallığın Kuralı bir düetin kısa öyküsüdür ve tek başına DEĞİLDİR.

Krallık Düeti:

#1. Bir Kralın Saltanatı 2. Bir Kraliçenin Yükselişi

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

BLURB

Onun krallığı. Onun kuralları.

Benim adım Jonathan King.

Bana acımasız, gaddar ve kalpsiz diyorlar.

Hepsi doğru.

Güç benim satranç tahtam ve insanlar da oyuncağım.

Kibar bir beyefendi gibi görünebilirim ama ben bu hikayenin kötü adamıyım. Bana karşı gelen herkesin yeri dizlerinin üstüdür.

O da dahil.

OYUN LİSTESİ

Trouble - Coldplay
Your Own Funeral - The Striped Bandits
Machine - Imagine Dragons
Never Say Never - The Fray
Castle of Glass - Linkin Park
Numb - Linkin Park
Darkest Part - Kırmızı
Evil Got a Hold - Cut One
Mr. Sandman - SYML
Echo - Jason Walker
Inside - Chris Avantgarde & Red Rosamond

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

1

JONATHAN

GEÇMİŞ

Yenilgiden sonra boyun eğen hortumlar, iktidarı nasıl ele geçireceklerini bilemezler.

Düşmanlarını nasıl düşüreceklerini bilmiyorlar ve asla tekrar.

Güç kazanmakla ilgili değildir. Asla kaybetmemektir. Kaybetmenin yabancı bir kavram haline geldiği noktaya kadar birbiri ardına kazanmakla ilgilidir.

Güç, satranç tahtasında ilk hamleyi kapmaktır, böylece rakip her zaman sizin liderliğinizi takip eder, tersi değil.

Evimdeki ofisimde sandalyeye yaslanıyorum, parmaklarım bir bardak konyağı kucaklıyor. Arkadaşım Ethan dizüstü bilgisayarından bana bakıyor. İngiliz kesimi takım elbisesinin altında omuzları gergin ve kestane rengi kaşları kobalt mavisi gözlerinin üzerine çekilmiş.

Kendi içkisinden bir yudum almadan önce, "İyi oynadın Jonathan," diye homurdanıyor.

Dudaklarımın sırıtarak seğirmesine izin veriyorum. "Seni ezmek her zaman bir zevktir Ethan."

"Bu ihaleyi kazanmış olman beni ezdiğin anlamına gelmez. Bir sonrakini ben kazanacağım."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Ethan ve ben birbirimizi üniversite günlerinden beri tanıyoruz. Birbirimize nasıl yöneldiğimizi soracak olursanız, tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemem. Tek bildiğim aynı eğilimleri, aynı rekabetçi çizgiyi paylaştığımız ve hatta aynı tip kadınlara ilgi duyduğumuz.

Bu yüzden kendi eşlerimizle evlendik. Ya da benim durumumda, sebeplerden biri.

Ethan ile ilişkim bir tür yoldaşlık, arkadaşlık olarak başladı, çünkü birbirimizi en iyi biz anlıyorduk. Ancak şimdi bir tür rekabet haline geldi. İkimiz de kaybetmeyi sevmiyoruz ve bundan emin olmak için yumruklarımızı çekmiyoruz.

"Birmingham'a gel." İçkisini bana doğru eğdi. "Bir poker masası kuruyorum."

"Pas."

"Kazanmak istemiyor musun?"

"Ben sadece kesin kazanabileceğim zaman

kumar oynarım." "Ne zaman bu kadar sıkıcı

oldun Jon?"

"Seni kendi oyunlarında yenmeye başladığımdan

beri." "Siktir git."

"Kucak köpeğin Agnus nerede?" Arkasını arıyormuş gibi yapıyorum. "Bugün veterinerle randevusu var mı?"

Ethan derin bir iç çeker ve elindeki viski bardağını hoşnutsuzlukla masanın üzerine bırakır. "Sana bininci kez söylüyorum, ona köpek deme yoksa iyi davranmayı bırakırım."

Tam da bu yüzden yapıyorum. Ethan, üniversiteden beri çocukluk arkadaşı olan Agnus hakkında kötü konuşulmasından hiç hoşlanmaz. Ailesi ya da Agnus'la ilgili olmadığı sürece neredeyse hiç tedirginlik göstermez.

Agnus, örgülü sarı saçları olan küçük bir kız çocuğunu kucağında taşırken görünmeden önce yanından kapının açılma sesi geliyor. "Baba!"

Ethan ayağa kalkıyor ve yüzünde kocaman bir sırıtışla onu Agnus'un kollarından alıyor. "Prensesim bugün nasılmış bakalım?"

Ethan'ın kızı Elsa sırıtıyor ve kırmızı bir çikolata paketini sallıyor. "Agnus bana Maltesers almış!"

"Öyle mi yaptı?" Ethan beş yaşındaki kızına odaklanmadan önce ikinci eline bakıyor. "Bu kadar çok çikolata yememelisin yoksa dişlerin çürür."

"Bunun bizim sırrımız olması gerekiyordu, Elsa," diye fısıldıyor Agnus ona. "Üzgünüm," diye sırıtıyor. "Bir dahaki sefere babama söylemeyiz."

"Benden bir şeyler mi saklayacaksın, Prenses?" Ethan onun karnını gıdıklıyor ve o da kıkırdamaya başlıyor.

Japonlarla tasarladığımız bir proje hakkında konuşmamız gerekiyordu, ama kızı resmin içindeyse, o dışarıda.

Karısı, çocukları ve Agnus söz konusu olduğunda çok duygusal oluyor.

Konferans görüşmesini sonlandırmak üzereyken Agnus kameranın önüne geliyor. Yüzünde hiçbir ifade olmadan beni selamlıyor. Solgun gözleri bile neredeyse yıkanmış. Planlarını her bozduğumda Ethan adına ne kadar alındığını bildiğim için sırıtarak ona bakıyorum.

Tek kelime etmeden aramayı sonlandırıyor ve ekran kararıyor.

Şerefsiz.

İçkimden bir yudum daha alırken dizüstü bilgisayara bakmaya devam ediyorum.

Ethan'ın ailesiyle ilgilenme şekli çok garip. Sanırım bunun nedeni benim aklımın almaması. Ailemin işime engel olmasına izin vermem. Her birinin kendi zamanı ve durumu var.

Belki de bu yüzden bana karşı kaybedip duruyor.

Kapı ancak bir çocuğun çalabileceği kadar küçük bir sesle çalınıyor. Saatime bakıyorum - dokuz, Aiden'ın yatma saatini çoktan geçmiş. Alicia olamaz çünkü bir kez olsun ilaçlarını alacağını söyledi. Ne zaman alsa, bütün gece kendinden geçiyor.

Yeğenim Levi, kardeşim James ile birlikte Asya'da egzotik bir yere seyahat ediyor. Aiden'ı da götürmek istedi ama ona izin vermedim. James'e oğlum konusunda güvenmiyorum. Kendi oğlu konusunda da ona güvenmiyorum. İşte bu

Bu yüzden, duyusal dünyasına kendini fazla kaptırıp yeğenimi kaybetme ihtimaline karşı onlara uzaktan göz kulak olması için güvenlik gönderdim.

"İçeri gel."

Kapı yavaşça açılıyor ve Aiden eşikte duruyor, düz mavi pijamalarını giymiş ve koyu gri gözlerinde şüphe olsa da bana bakıyor. Ona bunu ben öğrettim - asla yere bakmamasını, çenesini asla eğmemesini, her zaman başı dik yürümesini. O ve Levi, King ailesinin geleceği ve zayıf olmalarına izin yok.

Aiden görünüş olarak benim bir kopyam. Aynı gözleri paylaşıyoruz, ancak onunki annesininki gibi daha büyük. Siyah saçlarımız benzer ama benimkiler daha gür. Açık ten rengi benimle Alicia'nın karışımı.

Benzerlikler bununla da bitmiyor.

İkimiz de sessiziz ama sakin değiliz. Dış görünüşün ardında koca bir dünya gizleniyor - sadece kendimize sakladığımız bir dünya. Onun yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafım var ve benim de gözlerimde aynı bakış vardı - her şeyden şüphe duyan.

Aiden, Levi'dan çok farklı. Yeğenim babası tarafından sürekli olarak kaotik olmaya ve aklına gelen her şeyi söylemeye teşvik edilirken, Aiden kesinlikle mecbur kalmadıkça konuşmamayı tercih ediyor.

Sandalyemde geriye doğru iterek, ona kendime özgü boş bakışlarımı yöneltiyorum. "Yatağında olmalısın."

"Uyuyamıyorum."

"Yatağına git, gözlerini kapat ve uyu."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra fısıldıyor: "Uyuyamadığımda annem bana şarkı söylüyor ya da kitap okuyor."

"Annen bugün yorgun. Erken yatmak zorunda kaldı. Margot'yu çağırayım da sana kitap okusun."

Aiden ve Levi hizmetçimizi seviyorlar çünkü en sevdikleri yemekleri pişiriyor ve onları mümkün olan her şekilde şımartıyor.

Başını sallıyor. "Margot'yu istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

Bana bakıyor, yutkunuyor ve Ethan'ın kızıyla neredeyse aynı yaşta olmasına rağmen, ona kıyasla şu anda ne kadar yalnız göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Oğlum nadiren gülüyor ya da gülümsüyor ama güldüğünde de ya Alicia ya da James'le birlikte oluyor. Diğer çocuklar gibi kıkırdamayı unutun. Bu ona yabancı.

"Yapabilir misin baba?" Sesi o kadar kısık ki, oda ürkütücü bir sessizliğe büründüğü için sadece onu duyabiliyorum.

Aiden uyuyamadığında bana gelmiyor. Alicia, James ya da Margot'ya gider.

Bu bir ilk.

Onu hizmetçiyle birlikte odasına geri göndermeyi düşünüyorum ama küçük gözlerindeki çaresiz bakış beni durduruyor. Gelip bunu sormak için çok cesur olması gerektiğini biliyorum ve ödüllendirilmeyi hak ediyor.

Ayağa kalkıp salona yöneldim, "Buraya gel." dedim.

Kapıyı yavaşça kapatıp bana doğru adımlarını hızlandırırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Masanın üzerindeki cam satranç tahtasının karşısındaki kanepeye oturuyorum. Aiden yanımda zıplıyor, ayakları yüksek kanepede sallanıyor ama aramızdaki mesafeyi koruyor.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun,

Aiden?" "Bir savaş tahtası."

"Öyle diyebilirsin. Bu ismi nereden buldun?"

"Çünkü sen ve James Amca bunun etrafında otururken savaşa

gidiyorsunuz." "Öyle yapıyoruz. Sana bir savaşın nasıl kazanılacağını

öğretmeme ne dersin?"

Kalçası benimkine değecek şekilde yanıma sokuluyor ve geniş gri gözleriyle bana bakıyor. O gözlerdeki huşu içinde kendimi görüyorum ve bu insanın kendini görmesinin en iyi yolu. "Evet, lütfen."

Bir parça alıyorum. "Bu kral ve ne pahasına olursa olsun onu

korumalısın." "Soyadımız gibi mi?"

"Aynen öyle. Kral her yöne bir adım atar." "Neden sadece bir adım?"

"Çünkü savaşları kazanmak sabır ister."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve şah taşını onun minik ellerine bırakıyorum. Ona bakmaya devam ediyor, gözleri iki kat büyüyor ve dudakları aralanıyor. Bu onun bir şeyleri işlemek için kullandığı özel bir yol. Oldukça zeki bir çocuk olmasına rağmen, bilgiyi daha sonra kullanmak üzere nasıl depolayacağını hâlâ öğreniyor.

Ona türü incelemesi için biraz zaman verdikten sonra bir taş daha alıyorum. "Bu vezir ve sen de onu korumalısın."

"Neden?"

"Çünkü her yöne hareket edebiliyor." "Bu çok havalı."

"Öyle. Ancak, eğer kazanabilirsen, onu feda edebilirsin." Kaşları çatıldı. "Ama kral kendini yalnız hissetmez mi?" "Kazandığı sürece yalnız olması önemli değil."

Diğer parçaları açıklamaya devam ediyorum ve Aiden'ın huşu dolu gözleri transa geçmiş gibi her hareketimi takip ediyor.

Onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum, böylece kurmakta olduğum simülasyon oyununu daha iyi görebiliyor. Bana sırıtıyor, küçük yüz hatları neşe içinde kırılıyor.

Alicia'nın, James'in ya da Levi'nin önünde değil ama benim önümde böyle gülümseyebileceğini bilmiyordum.

Bu bir ilk.

Oğlumla satranç üzerinden bağ kurabileceğimizi kim bilebilirdi ki? Ona forvet olmayı, sadece adını değil, kendisini ve değer verdiği herkesi savunmayı öğreteceğim.

Dışarıdaki en iyi baba olmayabilirim. Ethan kadar sevecen değilim ya da duyguları ifade etmede onun kadar iyi değilim ama ondan bir üstünlüğüm var.

Oğluma hayatı güzel göstermeyeceğim. Kurtlar tarafından yenilmemek için kurt olması gerektiğini erkenden öğrenecek.

Herkesin önünde diz çöktüğü bir kral olacak.

Bu benim mirasım.

Yol boyunca bir yerde Aiden kollarımda uyuyakalıyor, uzun kirpikleri tombul yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. Dudakları açık ve minik parmakları bir güvenlik ağı gibi gömleğimi kavrıyor.

Dudaklarımı alnına değdiriyorum.

Aiden büyüyecek ve benim gurur duyduğum bir oğul olacak.

2

JONATHAN

I Aiden'ı kollarımda odasına taşıyorum. Başı göğsüme düşüyor ve küçük elleri gömleğimi tutarken usulca horluyor.

İran halıları ayaklarımın altından dökülüyor ve loş sarı avizeler yolu aydınlatır. Koridorlar sessiz, ürkütücü bir şekilde. Büyükbabamın ve annemle babamın hayatta olduğu zamanlara hiç benzemiyor.

İhtiyacımızdan fazla personel çalıştırırdık ve annem umutsuzca konağa hayat vermeye çalışırdı.

Ölüyü diriltmek faydasızdır. Bu enerjiyi yeni bir şey yaratmaya odaklamak ve asla yok olmamasını sağlamak daha iyidir. Ayrıca, sessizlik iyidir. Sessizlik, bir şeyler ters gittiğinde duyabileceğim anlamına gelir.

Şu anda olduğu gibi.

Balkonun perdelerinin içeride dalgalanma sesiyle ayaklarım yavaşça durdu. Margot geceleri hiçbir şeyi açık bırakmaması gerektiğini bilir, bu da tek bir anlama gelebilir.

Sikeyim.

Aiden'ı sıkıca tutarak, ikinci katın sonundaki açık balkona kadar olan mesafeyi geçiyorum. Onu odasına bırakmayı düşünüyorum ama bu bana zaman kaybettirecek. Ayrıca onu duvarların yanına yerleştirilmiş büyük sandalyelerden birine de bırakamam çünkü güvende olacağına inanmıyorum.

Tek oğlum kendi evimde güvensiz olmamalı ama hayatının tehlikede olması görmezden gelebileceğim bir durum değil. Beni asla affetmeyeceği için bunu ortadan da kaldıramam.

Ben de kendimi affedemem.

Balkonun eşiğinde dururken önce bir tıslama sesi ulaşıyor bana. Ardından mırıltılar geliyor; alçak ve tekinsiz.

Bu tür sahnelere daha önce sayısız kez şahit olduğum düşünülürse, bu normal hale gelmeli.

Öyle değil.

Hiç de değil.

Karımın yavaş yavaş aklını kaybettiğini görmeye asla alışamayacağım. Ya da bazen onu tanıyamadığım gerçeğine.

Şu anki gibi.

Alicia balkonun taş korkuluğunda duruyor, çelimsiz kollarını iki yana açmış, kenarda yürüyor. Beyaz geceliği incecik ve ayak bileklerine kadar uzanıyor. Kumaş ve uzun siyah saç telleri gece rüzgârında arkasında uçuşuyor.

Onu ürkütmemek için yavaşça yaklaşırken Aiden'ı ölümcül bir şekilde tutmaya devam ediyorum. İstediğim son şey annesini bu şekilde görmesi. İkimiz de onu annesinin bu yönünden korumak için elimizden geleni yapıyoruz ama gece boyunca kontrolünü tamamen kaybediyor.

Uykusuzluk, depresyon, halüsinasyonlar ya da nevroz olabilir.
Hepsi bir arada olabilir.

Kesin olan bir şey varsa o da yıllar geçtikçe daha da kötüleştiği. Alicia ile ilk tanıştığımda, spot ışıklarından nefret eden, yumuşak ve rahat bir kadındı. O dönemde annesini intihar sonucu kaybetmiş ve kısa bir süre sonra da arkadaşlarıyla birlikte tek kurtulanın kendisi olduğu bir trafik kazası geçirmişti.

Her iki olay da kafasını karıştırmıştı, özellikle de birbirlerine yakın zamanlarda gerçekleştikleri için. Ancak halüsinasyon görmüyordu. Gecenin bir yarısı koridorlarda dolaşıp sonra da gözyaşlarına boğulmuyordu. Ya da belki de vardı ama bunları gizlemekte mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Alicia her zaman sessizlik içinde acı çeken, sessizlikle konuşan ve acısını sessizlikle ifade eden bir tipti. Belki de bu sessizlik onu boğuyordu.

Beni kesinlikle boğdu.

Ondan biraz uzakta durduğumda anlaşılır kelimeleri daha netleşiyor. Hâlâ mırıldanıyor, bazı heceleri atlayarak hızlı hızlı konuşuyor.

"Annem değil... Ben annem değilim... Ben annem olamam... Yine de öyleyim... Öyleyim. Şimdi, ödeyeceğim. Benim için geliyorlar... Benim için ve onun için geliyorlar ve şimdi bitecek. Bitecek... her şey bitecek.... her şey... herkes... Ya Aiden da biterse? Hayır, hayır, h a y ı r . . . Ben annem olacağım... Annem olmak zorundayım... Bunu neden yaptın anne? Bunu nasıl yapabildin? Kendinle nasıl yaşadın? Eğer yaparsam, her şey bitecek mi? Cevap ver bana... Söyle bana..."

Genelde böyle olur. Genelde söylediği şey. Bazen ağlar ya da hıçkıra hıçkıra annesinin adını söyler.

Sözlerinin ardındaki anlamı bulmaya çalışıyorum ama psikoterapisti bana bunun faydasız olduğunu söyledi. Kafasında neler olup bittiğini bilen tek kişi Alicia ve eğer karışmaya çalışırsam, bu durumu daha iyi değil, daha kötü hale getirecek.

Ben de bildiğim tek şeyi yaptım. Sesimi yumuşatarak ona seslendim. "Alicia..."

Donup kalıyor, mırıltıları kesiliyor ama bana dönüp bakmıyor. Ben de tekrar yapıyorum, sesimi olabildiğince davetkâr hale getiriyorum. "Aşağı gel, Alicia."

Başını şiddetle sallıyor, saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyor.

"Eğer aşağı inmezsen, düşeceksin."

"Düşemem yoksa bedelini öder." Sesi son kelimede kesiliyor. "O

mu?"

Aiden kollarımda hareket ediyor ve ben de önümdeki sahneyi görmemesi için başını omzuma yaslıyorum. Onu bırakmamamın bir sebebi var.

artık onunla gözetimsiz. Evin duvarları içinde olsalar bile yanlarında her zaman güvenliğimden biri olur. Alicia'yı bırakamayabilirim ama oğlumun ya da yeğenimin güvenliğini riske atmayacağım.

Aiden'ın yumuşak horlaması sessizliği dolduruyor ve Alicia yavaşça arkasını dönüyor, başı yana eğik. Saçları, kırpışmayan koyu renk gözlerinden birini, küçük burnunu ve belirgin elmacık kemiklerini örtüyor. Karanlıkta geceliği kadar solgun görünüyor. Kendisinin hayaleti gibi.

Yüz ifadesi çok uzakta, sanki bu dünyadan kopmuş ve çoktan uzak bir dünyaya ulaşmaya çalışıyormuş gibi.

Ancak gözleri Aiden'a takıldığında iki kez göz kırpıyor ve göz kapaklarında yaşlar parlıyor. "Onun burada ne işi var? Burada olmamalı Jonathan. Şeytan onun için gelecek."

"Onu yatağına götüreceğim, tamam mı?"

Birkaç kez başını sallıyor. "Tamam."

"Şimdi aşağı gel." Bir elimi Aiden'ın sırtında tutarken diğer elimi ona uzatıyorum. "Seni de yatağa götürelim."

Yanağından bir damla yaş süzülürken uzatmış olduğum avucuma bakıyor. "Haplarımı almadım."

"Biliyorum."

Öyle olsaydı, gecenin bir yarısı koridorlarda dolaşıyor olmazdı. Ama psikiyatrist bana onun iyiliği için olduğunu söylese bile onu bunları almaya zorlayamam ve zorlamayacağım da. Antidepresanlar onu uyuşturuyor ve Aiden'a dikkatini vermeyi bırakıyor. Yemek yemeyi ve konuşmayı bırakıyor.

Var olmayı tamamen bırakır.

"Haplar hissetmeme izin vermiyor," diye

fısıldıyor. "Biliyorum."

"Bundan nefret ediyorum. Hissetmemekten nefret ediyorum." Artık tamamen ağlıyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyor ve boğazının hassas çizgisini ıslatıyor.

"Biliyorum."

"Benden nefret etmiyor musun Jonathan? Kendine şu normal kadınlardan birini bulmayı dilemiyor musun?"

"Senden asla nefret etmedim Alicia. Seni bu hale getiren dünyadan nefret ediyorum." Onu kenardan aşağı çekme dürtüsüne direnerek bir adım daha ileri atıyorum. "Şimdi aşağı in."

Elime bakıyor, dudakları titriyor. "Ama *kendimden* nefret ediyorum. Yaptığım şeyden nefret ediyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Elini uzatırken yavaşça gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bugün şeytanı gördüm, sevgilim. Sanırım peşimden geliyor."

"Ne şeytanı?"

"Hapları alacağım." Burnunu çekiyor, parmakları benimkilere değmeden elini geri çekiyor. "Sanırım hissetmekten hissetmemekten daha çok nefret ediyorum."

Uzattığım avucumu görmezden gelerek korkuluktan iniyor, çıplak ayakları yere değiyor. Bana yaklaşıyor ama asla gözlerimin içine bakmıyor. Onun yerine dudaklarını Aiden'ın saçlarına değdiriyor.

Adam uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve kadın gülümsüyor. Bu garip bir gülümseme - yani onun gülümsemesi. Sadece yürek parçalayıcı değil, aynı zamanda gözyaşlarının bir uzantısı gibi.

"Onu koru Jonathan." Duraksıyor. "Gerekirse benden bile."

Aiden'a asla zarar vermeyeceğini söylemek için ona sarılmak üzereydim ki yanımdan geçip merdivenlere doğru ilerledi.

Elim yanıma düşerken uzun bir iç çekiyorum, cansız ve boş. Onun geri çekilişini izlerken göğsümde önsezili bir his yerleşiyor.

Neden sonun başlangıcı gibi hissettiriyor?

3

AURORA

HAZIR BULUNAN

Onlar almak istediğim bir şey değil, sahip olduğum bir şey. Sert önlemler.

içi

n

Ben sadece bana dağıtılan kartlarla oynuyorum. Daha dikkatli olmamanın bedelini de ödüyorum ama geçmişi düşünmek anlamsız.

Bunu herkes gibi ben de çok iyi biliyorum.

Düğün, Krallar ve Çelikler gibi görkemli ailelerden beklediğim gibi değildi.

Birkaç kişinin katıldığı basit bir tören. Bu etkinliğe davet edilmeyi başardıklarına göre muhtemelen seçkinlerin seçkinleridirler.

Kesinlikle değildim.

Onun yerine, bütün bir haftayı bir davetiye ayarlamaya çalışarak geçirdim. Sonunda Steel Corporation'ın liderlerinden Agnus Hamilton ile çıktım. O sadece CFO değil. Aynı zamanda Ethan Steel'in sağ kolu.

Bir bakıma bir taşla iki kuş vurmuş oldum. Şirket hakkında daha fazla şey öğrendim - bu konuda çok konuştuğundan değil. Ayrıca onun artı biri olarak düğüne davet edildim. Tahmin ettiğim kadar zorlamama bile gerek kalmadı.

Agnus bana Ethan Steel'in çevresine doğrudan bir giriş sağladı.

Bana sadece resepsiyon alanına kadar eşlik etti ve sonra bir yerlerde kayboldu.

Beni Ethan'la tanıştırması için onu bulmalıyım, ama önce... Konuşmamı tekrar çalışmalıyım.

Bu yüzden açık büfe masanın yanındaki tenha bir alanda duruyor, bir parça ıstakoz kemiriyor ve etrafımı not alıyorum.

Düğün resepsiyonu Çelik evinin havuzunun etrafında düzenlenir.
Gelinin evi.

Öğleden sonranın loş güneşi suyun yüzeyinde parıldıyor ve açık mavi rengi aydınlatıyor. Pahalı smokinleri içindeki seçkin erkekler ve tasarımcı elbiseleri içindeki kadınlarla dolu zarif bir resim karesi.

Araştırmalarımın karşılığını bugün burada bulunan önemli isimlerin neredeyse tamamını tanıyarak aldım. Asla gafil avlanmamayı erken yaşlarda öğrendim ve tam da bu nedenle mümkün olduğunca çok araştırma yaptım.

Örneğin, şık bir smokin giyen kısa boylu adam Dışişleri Bakanı Lewis Knight'tır. Aristokrat yüz hatlarına sahip iki adamın söylediği bir şeye gülümsüyor. Onlar unvanları olan gerçek soylular. Dük Tristan Rhodes ve Kont Edric Astor.

İş bununla da bitmiyor. Başbakan, Sebastian Queens'in kendisi ve eşi gelin ve damadı tebrik ediyor.

Sürpriz olmamalı.

Hepsi aynı nüfuzlu figürler çevresine ait. Bu 'ailevi' resepsiyonun her köşesinden güç sızıyor.

Bozulmuş.

Sonsuz.

Dokunulmaz.

Güneş'in yakın yörüngesinde olmak gibi bir şey. Normal bir insan bu tür bir güce yaklaşmak istiyorsa, yanmaya hazır olmalıdır.

Sanırım öyleyim.

Çünkü başka seçeneğim yok.

Çaresizlik kurşun sen için radikal kararlar sen olurdu daha önce hiç düşünmemiştim.

Bu, yüzlerce işçinin geçimini, ailelerini, geleceklerini ve bu zengin insanlar için akıttıkları borçlarını kurtarmak için tek şansım. Her zaman bir seçeneğiniz olduğunu söylerler, ancak bu seçenekler arasında ayrım yapmak hiçbir zaman net değildir.

Karar vermek daha da zor. Bana kalsaydı, buraya adımımı bile atmazdım. Bana kalsaydı, bu insanlardan vebadan kaçar gibi kaçardım.

Damat başını kaldırıyor ve ben yavaşça gülüşen genç bir çiftin arkasına çekiliyorum. Dışişleri Bakanı'nın oğlu Xander Knight ve yanlış hatırlamıyorsam ünlü bir sanatçı ile diplomatın kızı olan yeşil saçlı bir kız.

Onlar üniversite çocukları. Tıpkı bugün evlenen mutlu çift gibi.

İkisinin de on dokuz yaşında olduğunu ve yirmiye yaklaştıklarını ilk duyduğumda şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bugünlerde çocukların bu kadar genç yaşta evlendiğini bilmiyordum. Yirmi yedi yaşındayım ve bu benim radarımda bile değil. Asla da olmayacak.

Ben kusurluyum ve atipik hayatımı kimseye dayatmayacağım.

Ama şimdi evlenmeyi seçtikleri için minnettarım. Bu bana, içine girmeyi asla hayal edemeyeceğim bu sahneye doğrudan bir açılış sağladı.

Agnus beni davet etmenin ötesinde yardım etmiş olsaydı bile, bedenimi sunmuş olsaydım bile bana büyük Ethan Steel ile bir görüşme yapma şansı sunmazdı.

Yapacağımdan değil.

Bu benim için mükemmel bir fırsat.

Bugün Birleşik Krallık'ta iki güçlü ailenin birleşmesi söz konusudur. Ethan Steel'in kızı Jonathan King'in oğluyla evleniyor.

Başka bir deyişle, iki eski arkadaş Ethan ve Jonathan arasındaki uzun ve acımasız rekabet sona eriyor.

King Enterprises ve Steel Corporation çocuk sendikası ile yeni bir sayfa açıyor. Hatta aile ile bir ortaklık için güçlerini birleştirdiler

Tristan Rhodes'un işi, daha önce gördüğüm dükün.

Ya da dergiler öyle diyor. Gerçekte, tamamen farklı bir şey olabilir.

Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da gerçeğin her zaman göründüğü gibi olmadığıdır. Özellikle de güçlüler ve kudretliler için.

Damarlarında kan yerine para ve nüfuz dolaşan insanlar biz köylülerden farklı düşünüyor. Farklı da davranıyorlar, işte bu yüzden dikkatli olmam gerekiyor.

Yakalanamam.

Özellikle de şimdi.

Agnus'u aramak için misafirleri bir kez daha dikkatlice tarıyorum. Ne ondan ne de Ethan'dan bir iz var. Özel bir toplantıda olabilirler mi?

Hayır. Başbakan, Dük, Kont ve Dışişleri Bakanı dışarıda. Agnus ve Ethan en yakın çevrelerine ait oldukları için onları dışarıda bırakmazlar. Bahçenin diğer tarafına gitmiş olabilirler mi?

Onunla karşılaşmadan önce bu işi bitirip gitmeliyim.

Ya da daha kötüsü, o beni tanımadan önce.

Yakalanamayacağımı ne kadar vurgulasam azdır. Her şey duman olur.

Steel Corporation'da bir toplantı ayarlamak yerine buraya gelmenin tek dezavantajı bu. Bir anlaşma yapma şansım daha yüksek ama *onunla* yüzleşme riskim de var.

Önce burnumdan sonra ağzımdan derin nefesler çekerek, önü ve arkası çift derin V olan siyah denizkızı elbisemi düzeltiyorum. Biraz tenimi gösteriyor ama çok fazla değil ve kıvrımlarıma mükemmel bir şekilde oturuyor. En iyi arkadaşımın doğum günüm için aldığı incilerle görünümü vurguladım.

Saçlarım ensemde zarif bir şekilde bağlanmış ve makyajım cesur - kırmızı ruj, ağır eyeliner ve çok fazla maskara. Normalde günlük olarak giydiğim gibi değil.

Tüm hayatım boyunca gölgelerde yaşamak bana asla öne çıkmamayı öğretti. Eğer yaparsam, oyun biter.

Bugün, farklı bir hayatta kalma oyunu için temel hayatta kalma yöntemime karşı çıkmak zorunda kaldım.

Görünüşüm Agnus Hamilton'ın kolunda olmaya uygun. Adam nasıl iltifat edileceğini bildiğinden değil, ama işlerin büyük planındaki konumu göz önüne alındığında, onun randevusunun bir parçası gibi görünmem gerekiyordu.

Ve ayrıca Ethan'ın dikkatini çekmek için.

Onları aramak için geri dönmek üzereydim ki aniden yanımda bir varlık belirdi.

Topuklarım istemsizce geri adım atıyor ve bir ürperti omurgamdan yukarı fırlayıp beni kalın bir sis örtüsünün içine alıyor.

Koş.

Seni buldular.

Lanet olası koş.

Bu düşünceleri yutuyorum ve nefesimi sabitliyorum. Beş yıldır burada yaşıyorum. Kimse beni tanımıyor.

Hiç kimse.

Paniği bastırarak gülümsüyorum ve sesimi bile çıkarmadan birdenbire ortaya çıkan kişiye bakıyorum.

Biliyorum çünkü genellikle en küçük sesleri bile en iyi ben duyarım. Bu kadar uzun süre böyle hayatta kaldım.

Omzumun üzerinden, dolabımdan ve yatağımın altından bakmak sadece kötü bir alışkanlık değil. Var olabilmemin tek yolu bu.

Damadın kendisinden başkasıyla yüz yüze gelmediğim için gülümsemem bozuluyor.

Aiden King.

Jonathan King'in tek oğlu ve yeğeni Levi ile birlikte iki varisinden biri.

Keskin yüz hatları ve bana tepeden bakmasını sağlayan etkileyici bir boyu var. Metal grisi gözleri yüzüme huşu, merak ve kayıp gibi görünen bir ifadeyle bakıyor.

Önce sağ gözünün yanındaki küçük ben dikkatimi çekiyor ve bacaklarımın titremesine neden oluyor.

Anılarımdakiyle aynı.

Dudakları aralandı ama konuşması bir saniye sürdü: "Anne?"

Bitmemiş ıstakozu tabağa geri koyarken ve bulanık şekiller görmeme rağmen yemekle oynuyormuş gibi yaparken parmaklarımı bir titreme tutuyor. Sesimin sakin, hatta etkilenmemiş çıkmasına şükrediyorum. "Özür dilerim. Yanlış kişiyi yakaladınız."

Hiçbir şey söylemiyor ama hareket etmeye de çalışmıyor. Bakışlarının bir şahin gibi başımın tepesinde delikler açtığını hissediyorum.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Başımı kaldırıyorum ve ona çok iyi taklit edebildiğim sakin gülümsememi gösteriyorum. Altında sonsuz kaosu saklayan bir gülümseme.

Aiden yargılayıcı ve hesapçı gözlerle beni izlemeye devam ediyor. "Sen benim annem değilsin."

Vay be. "Ben de öyle dedim."

"O zaman kimsin sen?" Dikkati yüzümden ayrılmıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi.

Ya da daha spesifik olmak gerekirse, *biri.*

"Affedersiniz?" Masum numarası yapıyorum.

"Eğer Alicia değilsen, neden tıpatıp ona benziyorsun ve düğünümde ne işin var?"

Sakinliğimi koruyorum. "Agnus tarafından davet edildim." "Neden?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Yaklaşıyor, yüzü ve sesi şaşkınlığını kaybedip gözlerinin rengiyle eşleşecek kadar soğuk bir çeliğe dönüşüyor. "Sen neden

Burada mı? Sen de kimsin lan? Sakın bana bunun bir tesadüf olduğunu söylemeyin, çünkü ben buna inanmıyorum."

İnsanların Aiden'a babasının kopyası demesine şaşmamalı. Eğer benden sekiz yaş küçük olmasaydı, ondan gerçekten korkardım.

Boşver onu. Onun karşısında dik durmamın tek nedeni şeytanla zaten tanışmış olmam.

İnsanlar şeytanla kıyaslanamaz bile. O yüzden beni korkutmuyorlar.

"Aiden?"

Gelin, geniş beyaz elbisesinin eteklerini tutarak onun yanında belirir. Sarı saçları zarif dalgalar halinde sırtından aşağı dökülmekte ve ona meleksi bir görünüm vermektedir.

"Ne yapıyorsun..." mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda sözünü yarıda kesiyor. Şaşkın ifadesi yeni kocasınınkinden daha yüksekti ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "A-Alicia?"

"Aiden'a yanlış kişiyi yakaladığını söylüyordum." Bu sefer çabuk toparlandım.

Gözlerini kısar. "Adımı nereden biliyorsun?"

Kahretsin. "Her yerde var. Evliliğiniz için tebrikler."

Aiden beni yakalayamadan arkamı dönüp gidiyorum. Beni sorgulayacağından hiç şüphem yok ve bunun olmasına izin veremem. Ayrıca, ona verecek cevabım yok.

Ben bir görevdeyim.

Tek yapmam gereken bitirmek ve bu işi bitirmek.

Sanki kovalanıyormuşum gibi adımlarımı hızlandırarak bahçenin diğer tarafına geçiyorum. Ki öyle de olabilirim.

Aiden'ın görüş alanından çıktığımda nefesim kesiliyor. Arka köşede durup kendimi toparlıyorum.

Çok yakındı.

Bu da zamanımın kısıtlı olduğu ve bu işi bir an önce bitirmem gerektiği anlamına geliyor.

Beklediğim gibi, Agnus ve Ethan'ı burada buluyorum. Diplomat ve daha önce gördüğüm yeşil saçlı kızın babası Calvin Reed ile bir masanın etrafında duruyorlar.

Her zaman yanımda taşıdığım kol saatime dokunuyorum. Beni birden fazla kez kurtaran şanslı saatim. Sanki onu bana veren kişi bana göz kulak oluyor.

İşte başlıyoruz.

Gülümsememi yerine koyarak yanımdan geçen garsondan bir şampanya kadehi alıyorum, omurgamı düz bir çizgi haline getiriyorum ve onlara doğru vals yapıyorum.

Tam onlara ulaşmak üzereyken, on yaşından büyük olmayan bir çocuk Calvin'in bacağına çarpıyor ve dikkatini istiyor. Diplomat diğer ikisine başıyla selam veriyor, çocuğun elini tutuyor ve onu eve doğru götürüyor.

Ethan ve Agnus kendi aralarında konuşmaya devam

ediyor. Mükemmel şansım.

İnternetteki fotoğraflarda olduğu gibi Ethan'ın görünüşü de açık kestane rengi saçları, keskin çene hattı ve uzun, fit vücuduyla dikkat çekici. Uzaktan bakıldığında gelinle pek fazla ortak özelliği yok, ama onlara yaklaştıkça, benzerlik orada, ince ve yüzeyin altında sürünüyor.

Agnus'un pazusuna dokunuyorum. "İşte buradasın."

Yavan gözleri üzerime düşüyor. Sanki hiç renkleri yokmuş gibi; soluk mavileri solmuş, neredeyse hiç yok. Ethan'dan daha geniş, ama daha az keskin bir kenarı ve daha sessiz bir tavrı var. Fiziği kırklı yaşlarının ortasındaki birine göre çok yapılı ve dokunulmaz bir his veriyor.

Onu ilk hedefim haline getirdiğimde ve sabah kahvelerini nerede içtiğini öğrendiğimde, beni fark etmesini sağlamakta en çok zorlanacağımı düşündüm, çünkü asla kadınlarla çıkmaz ve hatta onlara ilgi göstermez.

O sabah kahvemin parasını ödemeyi teklif ettiğinde şaşırdım.

Belki de kendimi çok küçümsüyorumdur? Kim bilir? Ne kadar zor olursa olsun, daha önce kendimi bu tür oyunları oynamaya hiç indirgemedim, bu yüzden karşılaştıracak geçmiş deneyimim yok.

"Doğru." Gülümsüyor. Ya da gülümsemeye çalışıyor. Agnus'un yüz ifadesi yok denecek kadar az, sanki doğarken silinmiş gibi. Konuştuğunda, sözlerinde zarif bir Birmingham aksanının izleri var. "Aurora, seni tanıştırmama izin ver. Bu Ethan Steel. Ethan, Aurora Harper."

Kartvizitlerimizi değiş tokuş ediyoruz ve ben sırıtmamaya çalışıyorum. Ethan'ın üzerinde kişisel telefon numarası olan kartvizitini almak büyük ikramiyeyi kazanmak gibiydi.

"Sana ondan bahsetmiştim," diye ekliyor Agnus.

Ona benden mi bahsetmiş?

Evet!

Ethan'ın yüz hatlarındaki duraksamayı fark ettiğimde zafer dansım yarıda kesiliyor. Steel Corporation'ın imparatoru, kırklı yaşlarının ortasında ve o kadar güçlü bir duruşu var ki durup ona bakmak istiyorsunuz. Yine de müdahaleci bir tip değil. Daha çok, onun yakınına gelmeniz gereken bir karşılama gibi.

Bu yüzden bana yardım etmek için en uygun aday o. Dokuz yıl boyunca komada kaldı ve neredeyse üç yıl önce geri döndüğünden beri küçük şirketlere yatırım yapıyor ve farklı alanlardaki çeşitli yatırımları kullanarak imparatorluğunu yeniden inşa ediyor.

Duraklaması hiç iyi değil. *Lütfen bana kızı ve Aiden'ın yaptığı gibi hayalet görmüş gibi davranacağını söylemeyin.*

"Bayan Harper." Elimi tutup arkasına bir öpücük konduruyor, göz temasını hiç kesmiyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Phew.

"O zevk bana ait ve lütfen, Aurora iyi. Kızınızın düğünü için tebrikler, Bay Steel."

"Ethan iyi. Agnus bana saat sattığınızı söyledi?"

Teşekkür ederim, Agnus. Ona minnettar bir bakış fırlatıyorum ve tekrar Ethan'a odaklanıyorum. "Evet. Aslında bu benim tutkum."

"Nasıl yani?"

Kol saatini gösteriyorum. "Bu bir servete mal olmuş olmalı, ama nedenini biliyor musun?"

"Marka."

"Evet, marka bilinirliği. Ama aynı zamanda markanın söz konusu farkındalığa sahip olmak için kurduğu iş. Saatiniz, on iki saatinizi ofiste, birkaç saatinizi de akşam yemeklerinde veya partilerde geçirseniz bile bilek ölçünüze uyması ve rahat olması için özel olarak üretilmiştir. Gününüzü geçirmenize yardımcı olmak için oradadır, ancak fark edilmeden kalır. Neredeyse arka plan motivasyonu gibi."

"Etkileyici." Sağ koluna göz ucuyla bakar. "Sana söylemiştim," diyor Agnus aynı boş yüz ifadesiyle.

"Kadeh kaldıralım." Ethan kadehini kaldırır. "Arka plan motivasyonuna."

"Arka plan motivasyonuna." Karşılığında flütümü kaldırıyorum, yüzümde geniş bir sırıtış.

Ben yaptım.

Şirketi kurtarıyorum.

Tek yapmam gereken şakalaşmaya devam etmek, ona başka bir ısmarlama teklif etmek ve iş konuşmasına geçmek.

Kaybedecek zamanım yok. H&H'deki sayısız insan bana saygı duyuyor ve onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Ben gidip bir içki daha alacağım." Agnus gözden kaybolmadan önce bize başıyla selam veriyor.

Geriye sadece Ethan ve ben kaldık. Agnus'un yanımda olmasını tercih etsem de gülümsüyorum. İşin çoğunu benim için yaptığını düşünürsek o harika bir yedek. Kadınlarla -ya da herhangi bir insanla- o tür bağlantıları olmadığını düşünürsek, onunla duygusal olarak uyuşamayabilirim ama sunduğu yardım için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ethan daha yakına eğiliyor, yüz hatları davetkâr ama konsantre. "Bana işin ticari yönünden biraz daha bahset."

Başlamak üzereyken, zihnim uzun zamandır hazırladığım tüm sunumlarla dolup taşıyor.

Başımı hafifçe kaldırıyorum ve bakışlarım uğursuz gri gözlerle çarpışınca gülümsemem kayboluyor.

Katil gözler.

Onun varlığı beni şu andan koparıp on bir yıl öncesine götürüyor.

O güne geri döndüm, yolun kenarında nefesimi tutmaya çalışıyorum. Paramparça oldum ve hala kendimi toparlayamıyorum.

Asla yapmamamın sebeplerinden biri de *o*.

Jonathan King.

Bu dünyada bir hükümdar.

Kraliçenin kendisinden daha fazla güce sahip gerçek bir kral.

En büyük düşmanım.

4

JONATHAN

Gev sahiplerinin ait oldukları yerde kalmaları gerekiyor.

Öldü.

O zaman bu hayalet neden beni de kendisiyle birlikte mezara sürüklemeye hazırmış gibi bana bakıyor?

Benim dünyamda ise tam tersi. Eşyaları - ve insanları - istediğim yere sürükleyen benim.

Oğlumun kızıyla evlenmesini kutlamak için Ethan'ın evinde olmak zorunda olmam yeterince kötü - ki bunun Aiden'ın verdiği en parlak karar olduğunu hala düşünmüyorum.

Bu hayaletin durumu daha da kötüleştirmesine ihtiyacım yok.

Alicia'nın öldüğünü kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, bir şekilde yeniden dirildiğine inanırdım.

Belki de intikam için dönmüştür. Belki de adalete hizmet etme zamanı gelmiştir.

Peki, adalet nedir? Herkesin bu kelimeyi algılayışı farklıysa, gerçek kimin gerçeğidir?

Benim için adalet diye bir şey yok. Bu, siyaseten doğrucu insanların kendi küçük zihinlerini rahatlatmak için uydurdukları işe yaramaz bir kelime.

Benim gibilerin iktidar dizginlerini acımasız ellerle tuttuğu bir dünyada adalet bir hayaldir.

Ben adalete inanmam. Babam inanırdı ve hala onu ararken öldü. Adalet ona ne verdi? Başsağlığı diledi, o kadar.

O zamandan beri krallığımı acımasız yöntemlerle inşa ettim ve adaleti gözümün önünde dize getirdim.

Bana karşı gelen herkesin ait olduğu yer orası. Lanet dizlerinin üzerine.

Alicia -ya da onun ikizi- Ethan'la bir masanın etrafında duruyor,
bir şampanya kadehinden içiyor. Kırmızıya boyanmış narin parmakları kadehi sonsuz bir zarafetle çevreliyor.

O da aynı. Elbisesinden ve gergin duruşundan boynunun kıvrımına ve yanaklarının yumuşaklığına kadar. Mürekkep siyahı saçları ve küçük burnu. Hatta dolgun ağzının hatlarına kadar.

Hepsi bir kopya.

Ama yanlış olan bir şey var. Ya da daha doğrusu iki.

Birincisi, kırmızı ruj. Alicia bunu asla sürmez.

İki, gözlerinin rengi. Savaştan hemen sonraki koyu mavi gökyüzü
gibi. Ya da fırtınadan hemen önce.

Görünüşe göre, savaşlar ve fırtınalar benim uzmanlık alanım. Birinin huzurunu bozmak ve orada ne varsa almak için bir şans varsa, tereddüt etmem.

Genel kanının aksine, kalpsiz değilim. Acımasızım. Hem savaş hem de fırtına benim lehime sonuçlanana kadar durmam.

Eğer yapmazlarsa, herkes gibi benim önümde dizlerinin üzerine çökene kadar devam edebilirler.

On yıldır ilk kez, önce ben harekete
geçmiyorum. Duruyorum.

İzliyorum.

O anın ve şok değerinin tadını çıkarıyorum.

Beni şaşırttı, hakkını vermeliyim.

Sürprizlerden hoşlanmam - tabii onları yapan ben değilsem.

Önümde duran şeyi zaten bildiğim şeyden ayırmam biraz zaman alıyor.

Geçmişten gelen gerçeklik.

Hayal gücünden gelen gerçek.

Ve bu *o*.

Alicia değil.

Ama o kadar yakın biri ki, yıllarca gözümden kaçmayı başardı.

Lanet olası yıllar.

Bir çukurda öldüğünü ya da dünyanın başka bir köşesine işediğini sanıyordum.

Görünüşe göre ikisi de değil. O burada, imparatorluğumda. Burnumun dibinde.

Hayalet gibi bir anda ortaya çıktı.

Parmaklarımın arasından bu kadar kolay sıyrılacağını mı sanıyor? Ya da kendi bölgemde benden kaçabileceğini mi?

Şimdi sersemliği üzerimden attığım ve daha mantıklı düşündüğüm için, onunla ilk ve son karşılaşmamı hatırlıyorum.

Alicia ile olan düğünümdeydi.

Saçları yeni taranmış küçük bir kız bana doğru koştu, kocaman parlayan gözlerini kaldırdı ve ağzı bir 'O' şeklini aldı. Bana söylediği ilk söz "Özür dilerim efendim" oldu.

Şimdi üzgünden de öte olacak.

Krallığımdan uzak durmuş olmayı dileyecek.

O aşağılık Ethan'ın bu işte parmağı olmalı ama o da bedelini ödeyecek. Ve bu *onu* kullanarak olacak.

Hayalet.

Sinsice.

Ölen karımın küçük kız kardeşi.

5

AURORA

O Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Şimdi gelmemesi gerekiyordu, o kadar zaman varken.

Bakışlarım onun daha karanlık ve acımasız bakışları tarafından esir alınmış durumda. Gözünü bile kırpmıyor ya da herhangi bir tepki göstermiyor.

Jonathan biraz uzakta duruyor, ama ellerini sıkı bir ilmikle boğazıma dolamış da olabilir.

Şık smokini geniş gövdesini düzleştiriyor ve uzun bacaklarını öne çıkarıyor. Sanki kırklı yaşlarının ortalarında değil de otuzlu yaşlarının sonlarındaymış gibi. Görünüşü gergin, sert ve vahşi - tıpkı onunla ilgili her şey gibi.

Gece yarısı rengindeki saçları geriye doğru taranmış, güçlü bir alnı ve biraz daha yaklaşsam beni ikiye bölebilecek köşeli bir çene çizgisi ortaya çıkıyor. Yüzünü kaplayan hafif kirli sakal ona daha yaşlı, sert ve dokunulmaz bir his veriyor.

Kral.

Kelimenin
tam
anlamıyla.

Mecazi
anlamda.

Bu onun soyadından daha fazlası ve sınır tanımayan gücüyle ilgili.

Kraliçe mi? Unutun onu. Gerçek dünyada hiçbir şey yapmıyor. Jonathan

King gibiler ekonomiyle sanki kendi şahsi işiymiş gibi oynuyor.

Satranç tahtası.

Başbakan mı? Onu da unutun. Jonathan kampanyasının ana sponsoruydu ve bu, etkisinin ne kadar uzağa ulaşabileceği hakkında her şeyi açıklamalıdır. Kontrolü altında başka neler olabileceğini düşünmek bile korkutucu.

Ya da olmayan bir şey varsa.

Jonathan King ile karşılaşmak, benim varlığımdan bile haberi olmayan oğlunun -*yeğenimin*- düğününe geldiğimde aldığım risktir.

Umarım Jonathan da öyle yapmaz. Alicia ile düğünü sırasında sadece bir kez karşılaşmıştık. Bir de telefon görüşmesi vardı ama çok uzun zaman önceydi. Eminim beni hatırlamıyordur.

Yine de onu hatırlıyorum. Onunla ilgili sahip olduğum birkaç anıyı silmenin mümkün olduğunu sanmıyorum.

Jonathan'ın birdenbire üzerinize çöken ve çok geçmeden çevrenizdeki her şeyi ele geçiren bir varlığı vardır. Bir uçağın bombalaması gibi.

Gök gürültüsü sesi.

Bir volkanın patlaması.

Peki ya bu? Bu unutulmaya yakın bile değil. Pek çok insan için Jonathan'la tanışmak varoluşlarının en önemli noktasıdır.

Onun düğününde gençtim. Yedi yaşındaydım. O yirmi dört yaşındaydı. Ama hayattan ne kadar büyük göründüğünü çok net hatırlıyorum.

Tanrı gibi.

Alicia'nın gelinliğinin arkasına saklanırken ona bakmaktan kendimi alamadım. Küçük parmaklarımı kumaşın içine sokup ona baktım ve göğsümü ısıtan o ışıltılı gülüşüyle onu güldürdüm. Bana saklanmama gerek olmadığını ve onun artık aileden biri olduğunu söyledi.

Ben yaptım ama.

Çünkü o bir tanrıydı ve tanrıların gazabı o kadar acımasızdır ki, önlerine çıkan herkesi yok eder.

Eğer Jonathan o zamanlar hayattan daha büyükse, şimdi hesaba katılmaması gereken bir güç. Alicia'ya yaptıklarından dolayı ondan ne kadar nefret etsem de, yolundan geçmek istemediğim bir öfke.

Belki beni unutmuştur. Bu mümkün, değil mi? Alicia öleli on bir yıl oldu ve ben onunla en son yirmi yıl önce tanıştım.

Sakin olun.

Nefes alın.

Nefes verin.

Jonathan o kadar güçlü adımlarla bana doğru ilerliyor ki, sanki onları iliklerimde hissedebiliyorum.

Yanımda duruyor. Ethan'ın yanında değil, *benim yanımda*.

Kol saatime dokunma isteği ruhumun ön saflarına yükseliyor ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde bastırıyorum.

Jonathan kişisel alanımı işgal edecek kadar yakın değil, ama aptalca bir nedenle hala hatırladığım güçlü, kendine özgü kokusunu alabileceğim kadar yakın.

O zamanlar bu kokuyu bağımlılık yapıcı olması dışında nasıl kategorize edeceğimi bilmiyordum. Şimdi, baharatlı ve odunsu olarak tanıyorum. Jonathan tamamen güçle ilgili, kokusunda bile.

Bu onun tüm görünüşüne yansıyor. Elmas manşetli özel dikim takımlar. Özel yapım İtalyan ayakkabıları. Lüks İsviçre saatleri.

Onunla ilgili her şey, kelimeler olmadan, 'Ben geçilecek bir adam değilim' diyor.

Eğer biri denerse, onu deri ayakkabılarının tabanı altında ezeceğinden hiç şüphem yok.

"Jonathan," diye selamlıyor Ethan o kadar kayıtsız bir ses tonuyla ki, arkasındaki ince saldırganlığı hissediyorum.

"Ethan." Sesinin derin tonu tenime bir kırbaç gibi çarpıyor.

Parmaklarımı şampanya kadehinin etrafında sıkıyorum ve o zaman burada durmaya başladığından beri başımın nasıl eğik olduğunu fark ediyorum.

Tek dikkatim bileğine takılı mavi saatin üzerinde. Saatler benim uzmanlık alanım, tutkum ve genellikle bana güven verirler.

Bugün olmaz.

Bugün kendimle iddiaya girmişim ve kaybetmişim gibi hissediyorum. Bir risk aldım ve bu şimdi beni kıçımdan ısırıyor.

Keşke muhasebecime tasma takıp yaptığı her şeyi kontrol etseydim, şirketin fonlarını çalmaz ve bizi iflas bayraklarıyla baş başa bırakmazdı.

Ona güvenmiştim. Hepimiz güvendik.

H&H'de biz bir aileyiz. Çok küçük başladık ve birkaç yıl içinde büyüdük. Daha büyük kontratlar almaya başladık ve daha iyi fuar fırsatları yakaladık. Jake her şeyi mahvedene kadar bir sonraki seviyeye geçmeye hazırdık.

O zaman her zaman onların üstünde olduğumuzu düşünürken yatırımcılar için yalvarmak zorunda kaldık. Ancak, rakamları ve bir sonraki ürünümüzün bir kumar olduğunu öğrendikleri anda geri çekildiler.

Banka, onlara zaten borçlu olduğumuz miktarı göz önünde bulundurarak bize daha fazla kredi vermeyi reddetti.

Ethan, çalışanları azaltmak zorunda kalmadan ve sonunda iflasımı ilan edip kendi ellerimle başlattığım hayali öldürmeden önceki son çarem.

Düşüncesi bile uykularımı kaçırıyor.

"Şirketiniz kim?" Jonathan Ethan'a anlaşılmaz bir ses tonuyla soruyor.

Bir nefes bırakıyorum. Bu beni tanımadığı anlamına geliyor, değil mi?

Ethan gülümsüyor ama bir gülümsemenin yansıtması gerekenin tam tersini yansıtıyor. Konuksever olmak yerine, düpedüz uğursuz. "Bunun seni neden endişelendirmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Öyle mi?" Jonathan'ın bakışları tekrar üzerime düşüyor. Başımı kaldırmama gerek kalmadan bunu hissediyorum. Ve bakmayacağım da. Bu kendi ölüm belgemi imzalamak gibi bir şey.

Beni inceliyor. Aslında, hayır. Daha çok aç bir yırtıcı gibi saldırmadan önce beni örnekliyor gibi.

Ama ben onun avı değilim.

Bir daha kimsenin avı olmayacağıma yemin edeli uzun zaman oldu.

Hayatımda zaten bir yırtıcıyı alaşağı ettim ve gerekirse bunu tekrar yaparım. Sonuçlar ve kabuslar lanet olsun.

Ancak Jonathan King'in rakibim olması isteyeceğim son şey.
Cesur olmak var, bir de düpedüz aptal olmak var.

Krala krallığında meydan okumak ikincisidir.

Hükümdarlar tarafından gönderilen ulakların kafaları böyle kesilir ve herkesin görmesi için başkentin girişine asılırdı.

"Bize izin verirseniz," diyor Ethan, "Aurora bana bir şey anlatmak üzereydi."

"Aurora," diye düşünüyor Jonathan. "Yine de bu doğru isim değil,

değil mi?" Kahretsin.

Sikeyim.

Lanet
olsun!

Ona bakarken bağırsaklarımı kusacakmışım gibi hissediyorum. Düşüncelerinden hiçbir şey belli etmeyen soğuk, neredeyse manik bir ifadeyle beni izliyor. Ama ben bunu açık ve net bir şekilde hissedebiliyorum.

O biliyor.

Hatırlıyor.

Parmaklarım flütün etrafında titriyor ve onu dökmeden ve kendimi aptal durumuna düşürmeden masaya koymak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Bizi mazur görmeniz gereken kısmı duymadınız mı?" Ethan kaşlarını kaldırır.

"Ben yaptım. Gerçi ben emir almam." Jonathan Ethan'la konuşuyor ama tüm dikkati benim üzerimde.

Geçilmez.

Duygusuz.

Kıpırdamadan.

Her geçen saniye odağı keskinleşiyor, daha sert ve karanlık bir hal alıyor. Eğer bir şey olursa, yok etme niyetiyle ölümcül hale gelir.

Gazabını salmak üzere olan bir

tanrı. Buradan çıkmam gerek.

Hemen.

Gülümseyerek Ethan'ın karşısına geçiyorum. "Gidip Agnus'u arayacağım. Kartınız bende var, sizi arasam olur mu?"

"Seninki bende. Arayan ben olacağım."

"Teşekkür ederim." Arkamı dönüp sahneden çıkarken Jonathan'a anlaşılmaz bir baş hareketiyle ancak teşekkür ediyorum.

Kaçmamak ve rahatsızlığımı ya da ne kadar büyük bir hata yaptığım duygusunu ele vermemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

Bu kötü bir şey. Hayır. Fark edilmemek için dikkatlice gölgede kalırken yıllarca inşa ettiğim her şey için felaket olabilir.

Bir gecede her şeyi mahvettim.

Havuz alanına girer girmez Aiden'dan kaçıyorum, ki bu çok da zor değil. Geliniyle yavaşça dans ediyor, çenesini gelinin saçlarının üzerine koyarken gelinin başı omzunun altında saklı.

Bir an duruyorum ve ikisinin de ne kadar sakin ve mutlu göründüğüne bakıyorum. Alicia ve Jonathan'ın yirmi yıl önceki düğün gününe benziyor. Gerçi... Jonathan dans etmemişti. Zalimin dans etmeyi bilip bilmediğinden bile şüpheliyim.

Kendimi sersemlikten kurtarıp gizlice otoparka gittim.

Yalan söyledim.

Agnus'u bulamayacaktım. Bu, etrafta oyalanmam gerektiği anlamına geliyordu ve Jonathan'ın yakınında bir dakika daha fazla kalmamın imkanı yoktu.

Planın diğer tarafına gelince? Ethan'la aramızdaki buzları erittiğime göre, onun şirketinde bir toplantı yapabiliriz ve umarım Jonathan'ı bu hayatta bir daha görmek zorunda kalmam.

O tahtına oturacak ve ben de Londra'nın onun odaklanmadığı küçük köşeme geri döneceğim. Bir hükümdar olmak, önemsiz varlıklara bakmayı umursamadığı anlamına gelir ve ben de tam olarak orada kalmayı planlıyorum.

Çalışanlardan herhangi birine arabamı getirmelerini rica etmiyorum ve bunun yerine arkama bakmadan arabama doğru hızla ilerliyorum.

Eğer arkanıza bakmazsanız, kimse sizi bulamaz.

Ya da sen öyle sanıyorsun.

O uğursuz sese karşı başımı sallıyorum. *Onun* sesine. Tanıdığım şeytan.

Çantamdan anahtarlarımı çıkarırken parmaklarım kararsız. Araba anahtarlarımın düğmesine basıyorum ve Toyota'mın kilidi bir bip sesiyle açılıyor.

Kapıyı açtığım anda bir el başımın yanından gelip kapıyı çarparak kapatıyor. Hiç unutmadığım o güçlü odunsu koku burun deliklerimi işgal edince irkiliyorum.

Jonathan'ın sıcak nefesi yüzümde tüylerimi diken diken ederken, alçak ve neredeyse tehditkâr bir ses tonuyla fısıldıyor: "Görüşmeyeli uzun zaman oldu Aurora. Yoksa sana *Clarissa mı* demeliyim?"

Hikaye Kralın Hükümdarlığı'nda devam ediyor.
Şimdi ön sipariş verin.

Jonathan'ın oğlu Aiden'ın hikayesinin tamamını okumak için buraya tıklayın. Okulun en popüler çocuğunu kışkırttığında neler olduğunu öğrenin.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

